

เรือน สาปรัก

สาปนี้ให้เขาจำ เจ็บนี้ให้มันสอน | หัสวีร์
เขาและลูกหลานต้องปวดร้าว...เหมือนฉัน

เรือน สาปรัก

หัสวีร์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม (พิ) ค ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรีย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๗๒๑

เรือนสาปรัก

ผู้เขียน : ทัสวีร์

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม ๒๕๕๔

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2589-3

ราคา ๒๖๔ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ฅรันยรัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : ลภัสรดา อรุณ

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วิ.พรินท์ (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุวิเศษญา โลกิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญภัทร พองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการ : ณฤศ สมนฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตติยา โลกิตสถาพร

หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรนวนิยาย : พชรพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารินา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๔๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบนหรือโทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

นิยายเรื่อง *เรือนสาปรัก* เกิดขึ้นขณะที่ผมกำลังเดินทางไปร่วมงานศพของ ‘น้องหลิน’ แฟนของน้องชายที่จังหวัดลำปางครับ น้องหลินเป็นคนน่ารัก แต่ต้องมาจากไปเพราะโรคร้ายพรากเธอก่อนวัยอันควร

ท่ามกลางความเสียใจของทุกคน ก็หยดน้ำตาที่ไม่ทำให้เด็กสาวที่แสนสดใสฟื้นคืนชีพมาได้ น้องชายของผมยืนสงบในผ้าเหลือง แต่ดวงตาฉายชัดถึงความปวดร้าว ว่ากันว่า คนจากไป...ไม่เสียใจเท่าคนอยู่...

น่าแปลก...ที่การสูญเสียไม่ใช่ครั้งแรกที่เกิดขึ้นกับตระกูลของเรา ก่อนหน้านั้นหลานสาวก็เพิ่งเสียคนรักจากอุบัติเหตุ ขณะที่ญาติพี่น้องอีกคนก็มีข่าวว่าแฟนสาวกำลังป่วยเป็นมะเร็ง ทั้งหมดเกิดในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน

เราคิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นมันเป็นเรื่องบังเอิญ แต่มีใครคนหนึ่งบอกว่าคนตระกูลนี้อาจจะเป็นตระกูลต้องคำสาป คำสาปจากใครบางคน...ให้รักใครไม่ได้...

มันอาจจะดูซับซ้อนในสายตาคนอื่น แต่สำหรับผม ถ้าหากคำสาปมีจริง และยังไม่ถูกแก้ แล้วพวกเราจะสามารถพบรักกันได้หรือ ในเมื่อใครบางคน

กำลังแย่งหน้าที่พระพรหมเข้ามาลิขิตชีวิตรักของเรา

นิยายเรื่องเรือนสาปรัก จึงมีแรงบันดาลใจมาจากการสูญเสีย...

ผมลองไปสืบประวัติครอบครัวของรุ่นปู่รุ่นย่า จึงได้รู้ว่าปู่ของผมเคยมีเมียก่อนที่จะแต่งงานกับคุณย่า สมมุติว่าชื่อ 'ยายเอื้อง' ละกัน ว่ากันว่าคุณปู่กับยายเอื้องรักกันมากและเคยสาบานว่าจะรักกันจนตาย

คำสาบานกับความจริงบางครั้งก็ไปด้วยกันไม่ได้ และเมื่อทั้งสองเลิกรากัน คำสาบานนั้นอาจยังอยู่ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อครับ ทั้งปู่และยายเอื้องเสียชีวิตในวันเดียวกัน และวันที่ลุงศพออกจากบ้านเพื่อฌาปนกิจ ศพของปู่ก็มาบรรจบกับยายเอื้องตรงทางแยกของป่าช้าพอดี เป็นที่ชนลูกของคนมารวมงาน

ราวกับฉากในละครที่ไม่ปาน...

ต่อมักเขียนยังทำงานต่อเรื่อยๆ หรือจริงๆ แล้ว ยายเอื้องนี่แหละที่สาปพวกเราไว้ เหตุการณ์ทั้งหมดจึงถูกเรียงร้อยสร้างเป็นเรื่องราวขึ้นมาใหม่ ภายใต้อำนาจของคำสาปที่มาจากความรัก โดยได้ใช้ฉากเป็นเมืองฝางบ้านเกิดในยุคสมัยปี ๒๕๐๕ - ๒๕๓๑

ผมคิดว่าหากคำสาปมีอยู่จริง ผมก็จะขอให้ตัวละครในนิยายของผมเป็นคนแก้แทน และเมื่อเขียนนิยายเรื่องนี้จบ ความโล่งใจก็บังเกิดเหมือนได้ปลดปล่อยพันธนาการหลายอย่าง

และนักอ่านอาจจะยังไม่รู้ ตอนที่นิยายเรื่องนี้วางแผน ผมและญาติพี่น้องคงกำลังเตรียมงานสมรสให้หลานชายที่ริมน้ำฝาง....ผมบอกทุกคนว่านั่นอาจเป็นเพราะคำสาปถูกแก้แล้วจริงๆ

ขอบคุณพ่อคุณแม่ คุณแม่ต่อมคำ ลุงน้อยคำ อาเชียน อาสร้อย กับเรื่องราวในอดีตของเมืองฝาง ประสบการณ์รักจาก นิกบ่ม ต้อ และโตโต้ กองบรรณาธิการที่รัก น่าน่านที่คอยตรวจเช็คงานให้ นกัศจรรย์ หมอเปรี้ยว และเพื่อนสนิทมิตรสหาย นักอ่านทุกท่าน ที่ยังรอคอยผลงานของหัสวีร์เสมอมา

สุดท้ายนี้ขอไว้อาลัยให้น้องหลิน วราพร และโอนิก เอกราช รวมถึง
ดวงวิญญาณทุกคนที่ได้พลัดพรากจากคนรักไป แม้จะไม่ได้ด้วยตา
แต่พวกเราสัมผัสได้ด้วยใจเสมอ ทุกเวลา...

หัสวีร์

ศบอ.ย.บ

๑

เชียงใหม่ พุทธศักราช ๒๕๐๕

หนุ่มร่างสูงเดินหิวกระเป๋าทิ้งไว้ข้างทางออกจากบ้านหลังใหญ่ มุ่งตรงไปยังรถกระบะคันเก่าอันมีคนสูงวัยสตาร์ตรถนั่งเป็นพลขับรออยู่ ข้างๆ รถมีชายชราอีกคนยืนยิ้มรอเขาเดินมาหา

คนอ่อนกว่าวางกระเป๋าทิ้งลงแล้วยกมือไหว้เพื่อบอกลาเจ้าของบ้าน และขอบคุณที่อนุญาตให้เขาพักค้างคืน แถมยังใจดีจัดรถไปส่งถึงที่หมาย

“ผมต้องขอบคุณคุณลุงมากเลยนะครับ ความจริงไม่ต้องลำบากให้ลุงไหวไปส่งผมถึงที่ฝากก็ได้” เขาเอ่ยด้วยความเกรงใจ แต่คนฟังกลับรับยกมือห้ามเป็นเชิงไม่ให้พูดต่อ

“มาเกรงใจเกรงใจอะไรกัน ลูกชายของเพื่อนรักมาถึงเชียงใหม่ทั้งที่แค่นี้มันยังน้อยไปด้วยซ้ำ” สุนัขยี้มกรีมพร้อมกับตบท้ายคนหนุ่ม

ลูกชายของเพื่อนเก่าวันนี้ช่างแตกต่างกับวันวานเหลือเกิน ไม่น่าเชื่อว่าเด็กชายบรรพตที่เขาเห็นเมื่อสิบกว่าปีก่อน บัดนี้เติบโตใหญ่เป็นหนุ่มแน่น แถมกำลังจะเดินทางไปรับราชการเป็นนายตำรวจที่อำเภอฝางเสียแล้ว

เมื่อเดือนก่อนสุคำได้รับจดหมายจากพงศกร ซึ่งมีเนื้อความว่า
 อยากจะฝากให้ช่วยดูแลลูกชายระหว่างขึ้นมารายงานตัวที่เชียงใหม่ มีหรือ
 ที่เขาจะปฏิเสธ สุคำไปรับบรรพตถึงสถานีรถไฟและให้พักที่บ้านตัวเองเสีย
 สองคืน นอกจากนี้เขายังให้ชายหนุ่มยืมรถกระบะคันเก่าไปใช้ถึงที่ฝาง

“ให้นายไหวไปส่งก็ดีแล้ว ทางไปฝางทั้งไกลทั้งอันตราย หลานขับไป
 เองจะหลงทางเสียเปล่าๆ” คนแก่กว่าเอ่ย ขึ้นชื่อว่าเมืองฝางอันเป็นชุมทาง
 แดนเถื่อน บรรพตต้องมีคนดูแลจนถึงที่พักเขาจึงจะวางใจ

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับคุณลุง” บรรพตไหวลาอีกครั้งแล้ว
 เดินไปขึ้นรถ

สุคำยิ้มและมองตามหลังชายหนุ่มด้วยความชื่นชม

รถกระบะพาสองชีวิตมุ่งออกจากตัวเมืองเชียงใหม่ไปทางประตู
 ช้างเผือก หมู่มาดเข้มได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังประสานกับเสียงลมที่พัด
 ปะทะใบหน้า ได้กลิ่นหอมของขุนเขาและแมกไม้ รวมทั้งทิวทัศน์เขียวขจีก็
 เคลื่อนไหวผ่านสายตา แต่แม้ภาพภายนอกจะสวยงาม ในใจของบรรพต
 กลับประหวัดถึงเรื่องอื่นเสียมากกว่า

เขากังวลเรื่องอนาคต ใครจะรู้ว่าชีวิตเด็กหนุ่มเมืองกรุงจะจับพลัด-
 จับผลุมารเรียนนายร้อยตำรวจและต้องมาบรรจุในดินแดนไกลปืนเที่ยงเช่นนี้

บรรพตไม่รู้อะไรเกี่ยวกับที่นั่นเลย แต่ครั้นคิดจะหันหลังและขอร้อง
 คนเป็นพ่อให้ช่วยสถาปนาศักดิ์ศรีกลับบ้าน เพื่อนร่วมรุ่นตำรวจได้หัวเราะ
 เยาะว่าเขาซี้ซาลายเป็นแน่...

รถกระบะแล่นไปตามถนนที่คดเคี้ยวราวกับงูยักษ์ ซึ่งบางจุดเป็น
 ทางลูกรังพอสวยไปได้สะดวก แต่ยามใดที่เจอทางเกวียนลู้งไวก็ต้องจับ
 พวงมาลัยให้แน่นขึ้น รถสั่นคลอนไปซ้าๆ อย่างยากลำบาก จนแม้แต่
 บรรพตก็ต้องหาที่จับกันกระแทก

“เป็นธรรมดาครับคุณบรรพต ทางเส้นนี้ยังไม่เจริญเท่าไร” ลุงไหว

หัวเราะเมื่อเห็นชายหนุ่มเริ่มหน้าซีดเพราะอาการเมารถ

“อีกนานหรือเปล่าลุง กว่าถึง”

“คงจะบ้ายๆ นู่นละครับ” ชายชราเอ่ย

บรรพตถอนหายใจแล้วหันไปทอดสายตาดอกนอกหน้าต่างรถ แสงทองของยามสายกระทบแนวเขาไล่สีเหลืองปนเขียว ไม้สักยืนต้นเรียงตามเส้นทางราวกับมาต้อนรับคนแปลกหน้า

บนถนนในดงในป่า บางเวลารถก็ต้องชะลอหากสวนกับฝูงวัว ฝูงควาย หรือแม้แต่ฝูงหมู ลุงไหวเล่าว่าคนเมืองฝางมักต้อนวัวและสัตว์เลี้ยงอื่นๆ ไปขายในตัวเมือง ใช้เวลาเดินทางกว่าเจ็ดวันเจ็ดคืน

“แบบนี้แหละครับ ชีวิตบ้านป่าบ้านดอย คงไม่สะดวกสบายเหมือนกรุงเทพฯ” ชายชราเอ่ย

บรรพตได้แต่ยิ้ม แสงแดดยังแรงกล้า และความเปลี่ยวก็ทำให้ชายหนุ่มผล็อยหลับไปครู่ใหญ่ ก่อนที่เสียงเบรคและการกระตุกอย่างแรงของรถจะทำให้เขาตกใจตื่น

ภาพทิวทัศน์ในเวลานี้เปลี่ยนไป ดวงอาทิตย์ถูกจับขังไว้ในก้อนเมฆขนาดใหญ่ พร้อมกับส่งหยดน้ำร่วงหล่นมาชนกระจกรถดังเปาะเปาะ ต้นไม้รายทางที่เคยเขียวขจีกลับสับัดแก่งด้วยแรงลมอย่างบ้าคลั่ง

“พายุแรงเชียวครับ แบบนี้เราคงถึงเมืองฝางค่าๆ แน่” ลุงไหวรายงานพร้อมกับประมัตระวังในการขับให้มากขึ้น

ฟ้าแลบเป็นระยะ ตามด้วยเสียงก้องกัมปนาท ถนนเริ่มจึงนองด้วยน้ำที่ไหลลงมาจากที่สูง สร้างความลำบากในการเดินทางไม่น้อย

บรรพตคอยดูทางให้คนขับอีกแรง บางจังหวะลมก็พัดกิ่งไม้หักลงมาขวางทาง ทำให้ลุงไหวต้องลงจากรถเพื่อลากออกไปให้พ้นทาง

“ไหวหรือเปล่าครับลุง” ชายหนุ่มถามคนขับ แต่ชายชรากลับยืนยันว่ายังไหวสมชื่อ

ผ่านไปครู่ใหญ่ลมฝนก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะสงบ แถมยังมีดครึ้มลง

กว่าเดิม ลุงไหว่ต้องเปิดไฟหน้ารถแล้วเพ่งมองถนนผ่านม่านฝนตรงหน้า พลันเขาก็เบรกรถอย่างแรงจนบรรพตหน้าคะมา

เอ๊ยด!

“มีอะไรหรือเปล่าครับลุง” ชายหนุ่มรีบถาม

ชายชราหรีตาเพ่งมองทางข้างหน้า เมื่อชายหนุ่มหันมองตามก็เห็นว่า ท่ามกลางพายุฝนมีรถคันหนึ่งจอดอยู่ โดยมีใครคนหนึ่งยื่นโบกมือขอความช่วยเหลือ

บรรพตหมุนกระจกมองและเอ่ยถามเรื่องราวจึงรู้ว่า รถคนแปลกหน้า เสียโดยไม่ทราบสาเหตุ โดยมีอีกคนนั่งอยู่ในรถ

“บะนี่กว่าจะมีรถผ่านมา จะได้ผมขอติดรถไปลงข้างหน้าได้ก่อนครับ” คนที่ก้มหัวมือเรียกบอกสิ่งที่ต้องการ

ลุงไหว่หันมาถามบรรพต ซึ่งชายหนุ่มก็ยินดี แต่ขอลงจากรถเพื่อช่วย ตรวจเช็กรถอีกคันไปด้วย

“เอ่อ...อยู่ดีๆ มันกดดับไป ผมสตาร์ทยังไม่ได้อีก” ชายหนุ่มวัย ไม่ห่างจากบรรพตซึ่งน่าจะเป็นคนขับรายงาน

ชายอีกคนที่อยู่ในรถออกมาด้วย พวกเขาบอกว่าเพิ่งขับรถมาจาก เชียงใหม่เช่นเดียวกัน

“ขอกุญแจหน่อยสิครับ ผมพอมีความรู้เรื่องเครื่องยนต์บ้าง” บรรพต เอ่ย

ชายหนุ่มทำหน้าที่สักรู้ ก่อนจะล้วงกระเป๋าทางเกงแล้วหยิบกุญแจ มาให้

ฝนยังไม่ซา แต่ตำรวจหนุ่มก็ไม่หวั่น เขาเปิดประตูรถเข้าไปทั้งที่ตัว เปียกโชก ก่อนจะลองติดเครื่องยนต์อีกครั้ง

บรีนน! เสียงรถดังขึ้นท่ามกลางความแปลกใจของทุกคน

“อ้าว มันดีละกา ทีละก็ผมสตาร์ทติดม้าย หย้งได้มันกดดับ” คนขับ เอ่ยด้วยความงุนงง

“ถ้าจะอีกคงปรบกว่นแล้วเน้อ นื่องบ่าว” คนแก่กว่าเอ่ยขอบคุณ
แต่ขณะที่บรรพตหมุนตัวกลับไปที่รถตัวเอง พวกเขากลับถูกโอบล้อม
ด้วยกลุ่มคนแปลกหน้า ซึ่งทั้งหมดพกมีดยาวเป็นวาและโพกผ้าปิดบังหน้าตา
ดูท่าแล้วไม่น่าประสงค์ดี...

“หยุด มีอะหยังที่มีค่าส่งมาหื้อหมด” หนึ่งในนั้นตะโกนแข่งเสียงฝน
พร้อมชี้มีดยาวชู

ตำรวจหนุ่มตั้งสติแล้วเหลียวมองไปที่รถตัวเอง เห็นลุงไหวถูกจีให้
ออกมาจากรถด้วย

‘โจรป่าแน่ๆ’ บรรพตคิด เขากำลังจะไปเป็นตำรวจแท้ๆ แต่ไอ้กระจอก
พวกนี้ก็คิดจะลองของเสียแล้ว

“ต้องการอะหยังก็เอาไปเลย” ชายเจ้าของรถที่เสียเอ่ยเพราะรู้ว่าคงสู้
ไม่ได้ ขณะที่ชายโพกหัวอีกคนเอามือจี้ตัวบรรพตจากด้านหลัง ชายหนุ่มจึง
รอกังหวั่นจะตัดสินใจตีสันใจของคอกเข้าที่ใบหน้าอีกฝ่ายทันที

โจรป่าคนนั้นล้มไม่เป็นท่า ส่วนคนอื่นๆ เห็นท่าไม่ดีก็รีบเข้ามาล้อม
เหยื่อที่ซัดขึ้น แต่นายตำรวจกลับรีบวิ่งไปที่รถของตัวเองเพื่อหยิบของสำคัญ
บางอย่างออกมา เขาพุ่งตัวไปยังประตูฝั่งคนขับและยิงปืนขึ้นฟ้าทันที

ปัง! เสียงนั้นดังกว่าฟ้าผ่า ทำให้สิ่งมีชีวิตทั้งป่าชะงัก

บรรพตเล็งปืนไปยังโจรที่กำลังจับลุงไหวเป็นตัวประกัน “ผมคือ
ตำรวจ ปล่อยคนของผมเดี๋ยวนี้”

กลุ่มโจรเห็นท่าไม่ดีจึงหันมองหน้ากันเล็กน้อย ก่อนจะตะโกนบอกกัน
ให้ถอยหนีเข้าป่าด้านข้าง เหลือเพียงสายฝนโปรยปราย

เมื่อทุกอย่างสงบลง บรรพตก็รีบเดินไปหาเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ทั้งสอง
รีบขอบอกขอบใจเขาเป็นการใหญ่

“ผมขอโทษด้วยเน้อป้อเลี้ยง บ่น่าพาป้อเลี้ยงมาเจอเรื่องจะอ๊เลย”
ชายคนขับรีบขอโทษเพราะรู้สึกผิด การเป็นพลขับที่ไม่ระวังตัวแท้ๆ ทำให้
ตนกับเจ้านายที่กลับจากทำธุระในเชียงใหม่ต้องมาถูกโจรดักปล้น

“มันบ่มแหม่นความผิดของสุทรอก บุญเป็ง หมูโจรร้ายมันจะปล้นเวลาใด ไผจะไปสู้ได้” คำตอบของเจ้านายค่อยทำให้ลูกน้องโล่งใจ ก่อนที่ผู้เคราะห์ร้ายทั้งสองจะหันไปหาบรรพตอีกครั้ง

“เฮาป้อเลี้ยงอินสม ขอบคุณน้องบ่าวจ้านักที่ช่วยหมู่เฮาไว้ บู้ฮู้ว่าน้องบ่าวเป็นคนตั้งใจคา” คนแปลกหน้ามีโอกาสได้ทักทายเสียที เขาเป็นชายรูปร่างลั่นทัด อายุประมาณสี่สิบปลายๆ มีผิวสองสีและไว้หนวดดูน่าเกรงขาม

“ผมชื่อบรรพต เป็นตำรวจมาจากกรุงเทพฯ กำลังจะเดินทางไปทำงานที่ฝาง” ชายหนุ่มตอบ

“อ้อ เป็นคนโต้หรือกกา” อินสมเอ่ย และเมื่อรู้ว่าบรรพตไม่ใช่คนเมือง พ่อเลี้ยงจึงพูดเป็นภาษากลาง

“ผมกับบุญเป็งกำลังจะกลับฝาง แต่มาเจอโจรดักปล้นเสียก่อน ยังไงบุญคุณครั้งนี้ผมจะไม่ลืมเลย”

“ไม่เป็นไรหรือครับ การช่วยเหลือประชาชนเป็นหน้าที่ของตำรวจอยู่แล้ว”

“จริงสิ เมื่อกี้พ่อหนุ่มบอกว่าจะไปทำงานที่ฝางอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ครับ ผมได้บรรจุที่นั่น”

อินสมยิ้มแล้วพยักหน้าพอใจ “ดีจังที่บ้านเราจะมีตำรวจดีๆ มาอยู่ด้วย ยังไงหากมีอะไรให้ผมช่วยก็บอกนะ”

“ขอบคุณครับ แต่ตอนนี้ผมว่าเราขับรถไปต่อกันเถอะครับ เปียกกันหมดแล้ว เดี่ยวจะถึงฝางคำเสียก่อน ขับตามกันไปแบบนี้แหละครับ โจรร้ายคงไม่กล้าดักปล้นแล้ว” บรรพตแนะนำ

อินสมเห็นด้วย ก่อนจะชวนบุญเป็งเข้าไปในรถ และรอให้รถของบรรพตตามมาประชิด

“ตำหนวดใหม่มีฝีมือดีขนาดครับพ่อเลี้ยง ผมกำลังจะหาทางเข้ามาหยิบบินในรถของเรา แต่เขาก็พุ่งไปหยิบบมาก่อนแล้ว” บุญเป็งเอ่ย

ระดับพ่อเลี้ยงเมืองฝางมีหรือที่จะเดินทางไปไหนโดยไม่พกอาวุธ แต่

เนื่องจากฝนตกและเจอคนมาช่วยพอดีทำให้ลืมหิบบของป้องกันตัวออกมาด้วย พอจะคิดหาวิธีนำตัวตรวจคนนั้นก็เร็วกว่า

“เขาเป็นตำรวจ ก็น่าจะดีกว่าชาวบ้านอย่างเขาอยู่แล้ว” อินสมเอ่ยด้วยความชื่นชม คราวนี้เขารอดพ้นจากอันตรายได้เพราะชายหนุ่มคนนั้นแท้ๆ ถ้ามีโอกาสคงได้ตอบแทนกัน

พื้นที่เขตดอยฝนกีซาลง เหลือเพียงเมฆครึ้ม และความมืดก็เดินทางเข้ามาแทนแสงสว่าง รถของอินสมแยกไปที่ทางแยกหนึ่ง เขาโบกมือลาทั้งสอง ส่วนรถบรรพตต้องเข้าไปในเขตของสถานีตำรวจ

รถกระบะคันเก่าจอดอยู่ที่หน้าบ้านพัก บรรพตใช้เวลาครู่ใหญ่ในการติดต่อเรื่องห้องพักตัวเอง โดยผู้กองสุรศักดิ์ หนุ่มนายร้อยรุ่นพี่ที่พักอยู่ในบ้านข้างๆ ได้รับมอบหมายให้พาน้องใหม่ไปหาห้องหับ

“พักผ่อนกันก่อนนะหมวด เดี่ยวยังง่วงงุนนี้จะพาไปเที่ยว” เขาเอ่ยแล้วเดินจากไปเมื่อบรรพตเอ่ยขอบคุณจบ

ตำรวจหนุ่มรีบเดินไปช่วยลุงไหวหอบกระเป๋าลงจากรถ “เดี๋ยวผมทำเองก็ได้ลุง” เขาเอ่ยด้วยความเกรงใจชายชรา แต่ลุงไหวยืนยันว่าขอทำหน้าที่ตามที่เจ้านายสั่ง นั่นคือช่วยดูแลเรื่องที่อยู่ที่พักของบรรพตให้เรียบร้อยเสียก่อน

“เดี๋ยวลุงนอนกับผมก็ได้ ง่วงนี้เข้าค่ายขึ้นรถกลับ” บรรพตเอ่ยแล้วขอตัวไปอาบน้ำอาบท่า

เวลาสองทุ่ม เสียงหริตหริ่งเรไรดังประสานดังมหรสพของบ้านป่า

บรรพตนั่งที่โต๊ะทำงาน แต่ตาเหม่อมองไปด้านนอกบ้านพัก นอกหน้าต่างดูช่วงว่างเวง ไม่ต่างกับสิ่งที่อยู่ในใจ เพราะเขาเริ่มคิดถึงกรุงเทพฯ เมืองฟ้าเมืองอมร เมื่อไรจะได้กลับไปเสียที

ชายหนุ่มเป็นคนชอบสังคม หาใช้คนรักสันโดษ เพราะฉะนั้นการได้

มาอยู่ในที่ห่างไกลขนาดนี้จึงเป็นเรื่องที่ทำให้ใจได้ยาก

“ยังไม่นอนอีกหรือครับคุณบรรพต” ชายชราเดินเข้ามาถาม เขาคิดว่าเจ้าของห้องน่าจะหลับไปนานแล้วเพราะเปลี่ยจากการเดินทาง

“ยังครับ ปกติผมนอนดีอยู่แล้ว”

“เป็นไงครับ เมืองฝาง” ลุงไหวถามพร้อมบู่ที่นอนด้านล่าง

“ก็เหงาดีครับ” บรรพตเอ่ยตามจริง

“ทนเอาหน่อยนะครับคุณบรรพต ถ้ามีโอกาสค่อยย้ายกลับบ้าน”

“ก็ต้องทนให้ได้ครับ เลือกลงมาเรียนตำรวจแล้ว จะเอาแต่ใจร้องให้กลับบ้านเหมือนตอนเป็นวัยรุ่นคงไม่ได้แล้ว” เขาเอ่ยแล้วถอนหายใจ

“มีคนบอกว่าเมืองฝางคือเมืองฝัน ใครได้มาอยู่จะต้องฝันชีวิตไว้ที่นี้ ผมหมายถึงฝันรัก ไม่ได้ฝันลงหลุมนะครับ” ชายชราเอ่ยติดตลก

คำพูดของลุงไหวทำให้ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก “ลุงไปเอามาจากไหนเนี่ย คนอื่นอาจจะฝัน แต่คงไม่ใช่ผมแน่” เขาตอบ

ครูใหญ่เสียงลมหายใจยาวเป็นจังหวะสม่ำเสมอของชายชราที่ดังขึ้น ลุงไหวหลับไปแล้วอย่างง่ายดาย ทั้งให้ชายหนุ่มนั่งเหงาเพียงลำพัง คงยากที่เขาจะเข้าสู่ห้วงนิรรา ตราบใดที่ยังคิดถึงบ้านที่จากมาอยู่ทุกวันนี้

วันต่อมา...ลุงไหวขึ้นรถกลับเชียงใหม่ตั้งแต่เช้ามืด และขณะที่บรรพตกำลังนั่งจับเจ้าไปเรื่อยเปื่อย สุรศักดิ์ก็เดินยิ้มร่าเข้ามาอย่างอารมณ์ดี

“เป็นไงหมวด เมื่อคืนหลับสบายดีหรือเปล่า” สุรศักดิ์ถาม แต่กลับสอດສ່ယສາຕາดูความเรียบร้อยภายในห้องของรุ่นน้อง

“ก็ดีครับ ว่าแต่ผู้กองตื่นเช้านะครับ” วันนี้ยังเป็นวันหยุดอยู่ บรรพตไม่แน่ใจว่ารุ่นพี่จะมาหาแต่เช้า

“รีบอาบน้ำแต่งตัวเสีย เดี่ยวผมพาไปเที่ยว”

“เที่ยว?” คนฟังขมวดคิ้ว

“เออละนา วันนี้ที่บ้านริมฝางมีปอยหลวง”

ยิ่งสูรศักดิ์พุด คนฟังก็ยิ่งง

“อย่าเพิ่งสงสัย...รีบไปอาบน้ำเถอะ เร็ว”

บรรพตรีบทำตามอย่างเลื่องไม่ได้ ดีเหมือนกัน ไปเที่ยวเสียบ้างคงจะ
แก้เซ็งได้ดีกว่าอยู่เปล่าๆ

สูรศักดิ์ขับรถกระบะของตัวเองพารุ่นน้องมุ่งลงสู่ทิศใต้ซึ่งจุดหมาย
ปลายทางอยู่ห่างจากตัวอำเภอไม่มากนัก บรรพตจำได้รางๆ ว่าจะจะเป็น
เส้นทางที่เขาแยกทางกับรถของพ่อเลี้ยงอินสม จนเริ่มเห็นธงขนาดใหญ่
หลากสีลั่นปักตามแนวถนน สูรศักดิ์ก็บอกว่านั้นคือตุงหรือธงที่คนแถวนี้ใช้
ประดับในงานสำคัญ

รถกระบะจอดหนึ่งที่ลานวัดแห่งหนึ่งซึ่งมีผู้คนมากมายเดินไปมาอย่าง
คึกคัก ข้างกำแพงตลาดเก่าไปด้วยแผงค้าขาย ทั้งขนม น้ำหวาน และ
ของเล่นสีสันแปลกตา ดึงดูดความสนใจจากลูกเล็กเด็กแดงที่ผู้ปกครอง
จูงแขนมาเที่ยว

ทันทีที่สองหนุ่มเปิดประตูรถลงมา เสียงที่ดังแทรกเข้ามาให้ได้ยินก็
คือเสียงแห่จากเครื่องดนตรีพื้นเมืองชวนให้คึกคัก

“งานปอยหลวงก็คืองานสมโภชนั่นแหละ วัดนี้เพิ่งสร้างวิหารเสร็จ
วันนี้จะมีหัววัดหรือคณะผู้ศรัทธาประจำหมู่บ้านมาร่วมทานต้นครัวตาน”

สูรศักดิ์บอกในฐานะที่เห็นงานบุญของที่นี่มาก่อน แถมยังอธิบาย
เพิ่มเติมว่า ครัวตาน...คือของที่จะนำมาถวายทานในงานบุญ มีฐานเป็นไม้
รูปสี่เหลี่ยมให้คนหาม ด้านบนมียอดแหลมทำจากใบคา ใช้ปักเงินและสิ่งของ
เพื่อถวายให้พระสงฆ์ใช้สอยในวัด เช่น แป้ง สบู่ ผงซักฟอก แปรงสีฟัน
สมุด ดินสอ ปากกา เป็นต้น

บรรพตได้แต่พยักหน้าและกวาดสายตาไปทั่วงาน ที่วัดด้านเหนือ
มีแคร่ไม้ไผ่ ซึ่งสูรศักดิ์บอกว่านั้นคือผามซอ เป็นเวทีสำหรับช่างซอหรือ
คนนั่งขับลำนำ คล้ายๆ กับเวทีลำตัดของทางภาคกลาง

มีรถราเข้ามาจอดที่หน้าวัดเป็นระยะ ส่วนใหญ่เป็นรถกระบะบรรทุกชาวบ้านต่างถิ่นที่มาร่วมบุญกัน รวมทั้งคณะผู้ศรัทธาจากวัดต่างๆ ที่ขึ้นมาทั้งเจ้าอาวาสและช่างฟ้อนเพื่อมาแสดงความยินดีในโอกาสพิเศษนี้ด้วย

“เร็ว ไปดูสาวๆ ฟ้อนเล็บกัน” รุ่นพี่สะกิดให้บรรพตรีบเดินตามเข้าไปด้านใน เมื่อได้ยินเด็กๆ พูดกันว่าหน้าวิหารมีสาวงามเริ่มฟ้อนเล็บกันแล้ว

เมื่อทั้งคู่เดินผ่านรูปปั้นสิงห์เข้าไป ก็พบเหล่าสาวงามที่สวมเสื้อไหมแขนกระบอก นุ่งผ้าซิ่นลายขวางยืนเรียงแถวกันอย่างเป็นระเบียบ ทั้งหมดเหินบดอกเอื้องไว้บนผมที่เกล้าอย่างสวยงาม เมื่อได้เวลาก็เริ่มกริดกรายรำยรำตามจังหวะดนตรี

เล็บสีทองสะท้อนกับแสงตะวันขณะที่พวกเธอรำรำด้วยท่วงท่าอ่อนช้อย นายตำรวจได้แต่ยืนตะลึงเมื่อเห็นความงดงาม

“เป็นไงล่ะ อ้าปากค้างเป็นร้อยตรีพร้อมหลงรักสาวเครือฟ้าเลยหรอวะ” สุรศักดิ์ได้ทีแซว ซึ่งบรรพตได้แต่ยิ้มเขิน

มีช่างฟ้อนอีกหลายวัดที่มาพร้อมฟ้อนรำโดยสลับสับเปลี่ยนกันไป นายตำรวจทั้งสองเดินชมมหรสพกันอย่างไม่มีเบื่อ ทิศใต้มีลิเกคณะดังจากในเมืองเชียงใหม่ และคิณี่นี้จะมียะโยคเชือกให้ดูอีกด้วย

“พี่ว่าเราไปนั่งในศาลาวัดตรงนั้นดีกว่า อย่างน้อยก็มีน้ำดื่มให้กิน แถมยังมีสาวๆ คอยบริการ” สุรศักดิ์ชวนบรรพตไปนั่งพัก แต่อีกจุดประสงค์คืออาจได้พูดคุยกับสาวงามช่างฟ้อนที่คอยต้อนรับผู้มาเที่ยวงาน

ขณะที่พวกเขากำลังทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ ก็มีสาวงามหน้าแฉล้มเดินมาทักทาย

“สวัสดีเจ้า กินน้ำกินท่าหรือยังเจ้า” สาวน้อยนางหนึ่งเอ่ยถาม เธอมีสีหน้าเป็นมิตร จนสุรศักดิ์ยิ้มตอบแทบไม่ทัน

“ก็ว่าจะมาน้ำเย็นๆ ดื่มเหมือนกันเจ้า” เขาพยายามพูดให้เหมือนคนเหนือ แต่ฟังก็รู้ว่าชายหนุ่มไม่ใช่คนบ้านนี้แน่

เด็กสาวยิ้มก่อนจะกวักมือเรียกเพื่อนอีกคนที่กำลังถือถาดแก้วน้ำอยู่

ไกลๆ “เอื้อง ขอน้ำหน่อย”

สาวที่สวมชุดช่างฟ้อนอีกคนหันมาและเดินมาหาอย่างรีบรื้อย บรรพตหันไปมองตาม ก่อนจะเห็นว่าคนที่ยกถาดแก้วน้ำมานั้นนั่งดงามปานนางฟ้าไม่มีผิด

“น้องสาวสองคนหยังมางามแต่งามว่า” สุรศักดิ์แซ่ต๋อ

เด็กสาวทั้งสองคนได้แต่ยิ้ม ก่อนจะยื่นแก้วน้ำให้

ยิ่งได้เห็นหน้าสาวที่มาทีหลังชัดเจนขึ้น หัวใจของบรรพตก็สั่นแรงแข่งกับจังหวะกลอง นี่หรือที่เขาเรียกว่าเสน่ห์สาวเหนือ งดงามไม่มีที่ติ

“บ่เอาน้ำแล้วกาเจ้า” สาวคนแรกเห็นบรรพตได้แต่จ้องเพื่อนอยู่นาน จึงเอ่ยเพื่อเรียกสติ

“ครับๆ” เขารีบรับแก้วน้ำพร้อมแก้มองไปทางอื่นเสีย แต่พอสองสาวเดินจากไปก็ยังมองตามหลังร่างบางของเธอคนนั้น

“เป็นไง ชอบละสิ” สุรศักดิ์กระซุกคอกลิ้งอึกฝ่าย

บรรพตได้แต่ยกแก้วน้ำขึ้นดื่มเพื่อแก้เซิน

“นั่นไง เธอปลื้มตัวไปเก็บแก้วน้ำคนเดียวแล้ว ลองไปคุยด้วยสิ” ตำรวจรุ่นพี่เสนอ

บรรพตดื่มน้ำอีกครั้งเพื่อแก้อาการประหม่า ก่อนจะมองสาวช่างฟ้อนที่สละวนกับการเก็บแก้วอยู่ตามลำพังที่โต๊ะไม้ตัวยาว ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจเดินเข้าไปหา

“อะเฮ่ม” เขารวบรวมความกล้าส่งเสียงให้เธอได้ยิน ซึ่งได้ผล...เธอหันหน้ามาสบตา ยิ่งเห็นวงหน้าหวานอีกครั้งก็ยิ่งทำให้บรรพตใจสั่น

“ผมอยากขอน้ำอีกแก้วได้ไหมครับ” ชายหนุ่มบอกความต้องการ

เด็กสาวยังทำหน้างงๆ ก่อนจะหันไปมองเพื่อนอีกคน

“ข้าเจ้ามาเก็บแก้วแล้วเจ้า อ้ายบ่าวไปกินที่น้ำหมอนั่นบ่อ” เธอชี้ไปยังหมอน้ำที่เตรียมไว้ต้อนรับแขกซึ่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่

“ถ้าอย่างนั้นก็ช่างเถอะ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรครับ” เขารีบเปลี่ยน

เรื่อง เพราะไม่อยากพลาดโอกาสที่จะได้รู้จักเธอ

เด็กสาวทำหน้าที่เลครูใหญ่ ก่อนจะยิ้มหวานบาดจิตอีกครั้ง “ข้าเจ้าชื่อเอื้องคำเจ้า”

“เอ่อ...ผมชื่อบรรพตนะครับ เพิ่งมาเป็นตำรวจที่ฟาง ไม่ทราบว่ะ...”

“เอื้องคำ อยู่ะหยังกันอยู่” เสียงหนึ่งดังแทรกขึ้น ทำให้บรรพตเสียดายไม่น้อย

เมื่อเขาหันไปมองก็พบว่าเพื่อนคนเดิมของเธอนั่นเอง

“วรรณ มาพอดี พอดีอ้ายบ่าวคนนี้เป็นอยากจะกินน้ำแหล่สักแก้ว”

วรรณมองเขาอย่างไม่ไวใจนัก บรรพตพยายามยิ้มให้ แต่เธอก็เบือนหน้าไปทางอื่น

“ข้าเจ้าว่าอ้ายไปกินตี่น้ำหม้อเตอะเจ้า เขาสองคนต้องเตรียมตัวไปฟ้อนต่อ” เธอตอบแทนเพื่อน ตอนแรกก็มีใจต้อนรับเขาอยู่ แต่ดูท่าแล้วหมอน้อยอยากมาแตะโลมเพื่อนของเธอคนนี้เหมือนคนอื่น ๆ แน่

“อ้ายบรรพตเป็นเป็นตำหนวดใหม่ กำลังมาเยยะกาน” เอื้องคำเอ่ยแล้วถามชายหนุ่มอีกครั้ง “อ้ายเป็นคนตีไหนกาเจ้า”

“ผมมาจากกรุงเทพฯ ครับ”

คำตอบของเขาทำให้วรรณรีบจับแขนเล็กของเพื่อนให้เดินออกมา

“เดี๋ยวก่อนกะ จะฟังไปไหนวรรณ”

“ใช่ครับ เราอยู่ด้วยกันก่อนไม่ได้เธอ” บรรพตเอ่ยตามหลัง

“คือเราต้องเตรียมไปฟ้อนอีกรอบเพื่อต้อนรับหัววัดอื่นๆ อีก เกรงว่าจะอยู่คุยกับคุณอีกไม่ได้” วรรณพุดให้เหตุผลด้วยสำเนียงภาคกลาง

“มีแม่ครูบ่มาฮ้องเฮาเลย” กลับเป็นเอื้องคำที่สงสัยในคำพูดของเพื่อนสนิท

“ก็แม่ครูฝากหื้อเฮามาฮ้องสุ” วรรณกระซิบบอกพร้อมกับพาเอื้องคำออกไปจากที่แห่งนั้นโดยเร็ว

บรรพตมองตามตาละห้อย จนกระทั่งรุ่นพี่ตำรวจเดินเข้ามาเตะบ่า

“ใจเย็นๆ น้าหมวด สาวเหนือก็แบบนี้แหละ แรกๆ อาจจะดูเล่นตัว แต่หากได้หลงเราแล้วละก็ ชี้อันจะวิ่งตาม ตี๋ไว้เถอะถ้าอยากได้” สุรศักดิ์ ยกไหล่ ก่อนจะเดินไปทางอื่น

บรรพตมองตามร่างอรรถทั้งสองที่หลบเข้าไปทางโรงครัวติดกำแพง ด้านหลังวัด

“ป่าวกรุงเทพฯ มันไว้ใจได้ตั้งไหนเอ็งคำ” วรรณเอาเสียงเบาเพราะเกรงคนอื่น ๆ ในโรงครัวจะได้ยินด้วย

“เขายังบ่ได้เยี่ยะอะหยังเลยนะวรรณ” เอ็งคำเถียง

“ผอ่กัน นายตำหนวดคนนั้นคิดจะจีบสู จะยอมหื้อคนได้มาหลอกกา”

“สูก็ดไปเรื่อย เบ๊นกะแค่อยากจะสูจัก” เอ็งคำเอ่ยพร้อมกับยิ้มกว้าง

“เอาละช่างฟ่อน ไปตั้งขบวนต้อนรับฮั้ววัดสองแควตวย” หญิงชรา ร่างท้วมเอ่ยเสียงดัง เธอเป็นแม่ครูที่ควบคุมสาวช่างฟ่อน ซึ่งคำสั่งให้เตรียมตัวทำให้สาวงามที่ห่มสไบรับทั้งภาระตรงหน้าเพื่อไปฟ่อนต้อนรับแขกในงานบุญอีกครั้ง

เอ็งคำสำรวจตัวเองก่อนจะเดินนำ ปล่อยให้วรรณมองตามด้วยความเป็นห่วง

“ระวังไว้ก่อนก็ดี ป้อจายกรุงเทพฯ เป็นคนบ่ดี” เธอตะโกนตามหลัง แต่เอ็งคำกลับไม่ได้ยิน วรรณจึงได้แต่ถอนหายใจ

ปีนี้ทั้งเธอและเอ็งคำอายุอานามก็เข้าปีที่สิบเจ็ดแล้ว เรียกว่าเข้าสู่วัยสาวเต็มขั้น เป็นดอกไม้ที่ส่งกลิ่นหอมล่อให้ชายหนุ่มที่เป็นดังแมลงภู่ผึ้งมาดมดม

สำหรับวรรณนะไม่เท่าไร แต่เพื่อนรักที่เติบโตมาด้วยกันอย่างเอ็งคำนี่สิ วรรณแสนเป็นห่วงยิ่งนัก เพราะการที่เป็นเด็กสาวใสซื่อบริสุทธิ์ มองทุกอย่างรอบตัวสวยงาม อาจจะทำให้เอ็งคำโดนคนอื่นหลอกได้ อย่างง่ายดาย ซึ่งเธอไม่มีวันยอม トラบใดที่ล้มหายใจของวรรณคนนึ่งนี้

หมดไป เธอจะคอยปกป้องเพื่อนคนนี้ให้ดีที่สุด ให้สมกับที่ครอบครัวของ
เอื้องคำเมตตาตัวเธอกับยายเหลือเกิน

“อ้าว...วรรณยังยืนเหม่อเหม่ ไปได้แล้ว” เอื้องคำหันมาก็ก้มมือเรียก
วรรณจึงรีบเดินตามไป

ดนตรีปีแนดังขึ้นพร้อมกับสาวงามกว่าสิบชีวิตของวัดเจ้าภาพก็
พอนเล็บ บรรพตมองสาวน้อยหน้าแหล่ ถ้าเขาไม่เข้าข้างตัวเองเกินไปนัก...
ดูเหมือนว่าเธอก็สบตากับเขาเป็นบางครั้ง

“นั่นไง แม่สาวเอื้องเหนือของแก ได้พอนแถวหน้าด้วยโว้ย” สุรศักดิ์
เอียงหน้ากระซิบกับบรรพต และส่งสายตาวานไปให้วรรณบ้าง

แต่กิริยานั้นทำให้สาวช่างพอนอีกคนที่ถูกจ้องไม่พอใจเท่าไร

“พ่อตำหนวดคู่นั้นล่อ พ่อมาตังเฮาเกินไปละเน้อ” วรรณบ่นอุบเมื่อ
เห็นตำรวจสองนายเอาแต่ส่งสายตาวานมาให้เห็น

“ก่เฮาพอนคู่น้า ส่วนอ้ายบรรพตเป็นก่นั่งตรงหน้าเฮาพอดิ จะหื้อ
เป็นไปพ่อตังหลังได้จะได” เอื้องคำยังเถียง

“อะยังเอื้องคำ เผลอก่าเดี๋ยวนี้จ่าชื้อบ้อจายคนนั้นได้แล้วกา พ่อเน้อ
ถ้าบ้อสุมาเฮาจะพ้อง” วรรณขู่

เอื้องคำได้แต่ถอนหายใจ ไม่อยากต่อปากต่อคำด้วย ดิหน้อยที่หัน
ไปมองผู้ชมที่ไรก็สะดุดกับวงหน้าขาวของนายตำรวจคนนั้น

เขาไม่ได้ชี้เร่เลยสักนิด ผิวขาวแต่หน้าตาคมคาย หนุ่มคนนี้จะใจดำ
เหมือนคนกรุงที่เคยได้ยินหรือเปล่าหนอ สาวเครือฟ้ายังถูกร้อยตรีพร้อม
พลอก แม่สาวบัวบานก็โดนลวง แถมเมื่อปีก่อนพี่หล้าแก้วสาวบ้านนั้นหา-
รามก็เพิ่งอุ้มท้องกลับจากกรุงเทพฯ เพราะใจง่ายหนีไปกับหนุ่มกรุงที่มา
กับรถผ้าป่า เป็นที่นินทาของชาวบ้านจนฉาวโฉ่ว่าสาวเหนือนั้นแสนโง่หนัก
ด้วยเหตุนี้วรรณจึงไม่อยากให้เธอยุ่งเกี่ยวกับหนุ่มหน้าไหนที่มาจากเมืองใต้

ดนตรีจบลงแล้ว สองสาวคู่น้าเดินไปสวมรองเท้าของตัวเอง และ

ไม่ทันสังเกตว่าสองหนุ่มยืนคอยอยู่ตรงนั้นแล้ว

“พ่อนได้ดังตามขนาดเนื้อ ทั้งสองคนเลย เอื้องคำและวรรณ” สุรศักดิ์
เอ่ยพร้อมกับปรบมือ

วรรณมองเขาอย่างระแวง “รู้จักชื่อของเฮาได้จะได”

“อ้อ ผมเป็นคนบอกเองแหละ นี่ผู้กองสุรศักดิ์ เป็นตำรวจที่นี่เหมือนกัน” บรรพตตอบ

เอื้องคำรีบยกมือไหว้ วรรณจึงต้องทำตามอย่างเลียงไม่ได้เพราะ
มีหน้าที่ต้อนรับแขกงานบุญ แถมสองคนนี้ยังเป็นคนของทางราชการที่มา
เที่ยว จะทำหน้าที่ตั้งใส่ก็กระไรอยู่

“น้องสาวสองคนเป็นคนบ้านนี้เลยหรือ” สุรศักดิ์ไม่รอให้เสียจังหวะ

“ใช่ค่ะ บ้านเอื้องอยู่หล่ายกองติดอิมน้ำฝาง ส่วนบ้านวรรณ...”

“เอื้อง สุปัจจำเป็นต้องบอกได้ว่าบ้านเฮามีไหน” วรรณรีบกระซิบ
เตือน และหันหน้ามาทางสองหนุ่ม “พี่ทั้งสองตามสบายเลยนะคะ ยังไงเรา
สองคนขอไปต้อนรับแขกก่อน” เธอรีบดึงแขนเอื้องคำจากมา

บรรพตที่รอจะคุยกับเอื้องคำต่อรีบคว้าแขนเธอไว้ “เดี๋ยวสิเอื้องคำ
ผมขอคุยด้วยหน่อย”

กิริยานั้นทำให้วรรณไม่พอใจ สาวช่างพ่อนจึงรีบดึงมือนายตำรวจ
ออก และผลักเขาอย่างแรงจนบรรพตเสียหลักล้มลง

เหลืออกแล้ว...กะว่าจะจะเป็นสาวงามต้อนรับแขกดีๆ แต่การถึงเนื้อ
ถึงตัวทำให้คนอย่างเธอทนไม่ได้

“อ้าวน้อง ไม่ทำเกินไปหน่อยหรือ” สุรศักดิ์ต่อว่า

“เกินไปตรงไหน พวกคุณเป็นใคร กล้าดียังไงมาจับเนื้อตัวคนอื่น
ผู้หญิงแถวนี้มีผีปู้ผีย่า ทำแบบนี้เหมือนไม่ให้เกียรติกัน” วรรณพูดเสียงดัง
จนคนที่อยู่ใกล้ได้ยิน และเริ่มมีคนเดินมางุดดูด้วยความสงสัย

“เป็นอะไรหรือเปล่าวะ” สุรศักดิ์ถามเมื่อเห็นหนุ่มรุ่นน้องลุกขึ้นมาได้

“ไม่เป็นไรครับ”

“ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว จำไว้ด้วยว่า อย่าคิดว่าจะทำรุ่มร่ามกับผู้หญิงทุกคนได้” วรณาแกล้มให้ชายหนุ่มทั้งคู่เป็นคนผิดในสายตาของคนอื่น

“หมายความว่าจะได้วิวรรณา สองคนนี้นั้นจะเยียะหื้อสุกา” ช่างฟ้อนอีกนางที่อยู่ในเหตุการณ์ถามด้วยความสงสัย

“ແ່ນແລ້ວปີ່เฟื่อง บ้อจายคนนี้นั้นอยู่จายหอกซำกับเอื้องคำ แถบบ้อตะกั่มันหุบกันซำตวย”

“วรณา สุอ้อะหยัง” เอื้องคำตกใจ แต่ก็ซำเกินไปเสียแล้ว

บรรพตกับสุรศักดิ์กำลังถูกกลุ่มคนที่เข้ามาใกล้รุ่มด่าทอ วรณาจึงรีบดึงแขนเอื้องคำแล้วหนีออกมา

“ซวยละสิ อธิบายยังงี้ก็ไม่มีใครเชื่อ” สุรศักดิ์เอ่ย

ก่อนที่จะทุกอย่างจะบานปลาย เสียงทุ้มก็ดังขึ้นเพื่อให้ทุกคนหยุด ซึ่งน่าจะเป็นเสียงของบุคคลที่ชาวบ้านนับถือพอสมควร เพราะคนทั้งหมดเงยเสียงและหลีกทางให้เขาเดินเข้ามาหาได้

“งานบุญตั้งแต่ได้ข่าวว่ามีคนมายุ่งกับอ้าวรรณาและอ้อเอื้องคำ”

“ແ່ນແລ້ວบ้อเลียง โอบ่าวหน้าขาวสองคนนี้น่าจะ”

ทุกคนต่างเข้าไปยังนายตำรวจทั้งสอง สุรศักดิ์พยายามอธิบายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง แถบยังยืนยันว่าเขาเป็นตำรวจ แต่บรรพตที่เอาแต่นิ่งเงียบกลับแปลกใจเมื่อเห็นชายคนนั้น

“พ่อเลียงอินสม” เขาทัก ซึ่งพ่อเลียงอินสมเองก็ตกใจไม่แพ้กัน

“คุณบรรพต”

วรณาแปลกใจไม่น้อย เธอมองจากตรงนี้เห็นสีหน้าของพ่อเลียงอินสมจากที่เคยบึ้งตึง บัดนี้กลับยิ้มแย้มแจ่มใส

“ยะหยังเพิ่นจะอ้อไปได้ เขาอุตสาห์ไปฟ้องว่าโดนบาสองตัวนั้นลวนลามแทนที่บ้อเลียงจะโชด บัดนี้กลับแบ่งสีหน้าดีใจยังกับได้ปะคนสู้งัก”

เอื้องคำมองบิดาตัวเองด้วยความฉงนเช่นกัน “หรือว่าบางทีอ้อบ้อจายเคยสู้งักบ้อจายคนนี้นักได้” เธอเอ่ย ทั้งๆ ที่ไม่รู้เรื่องเช่นเดียวกับวรณา

๒

ตะเกียงเจ้าพายุถูกจุดขึ้นเพื่อขับไล่ความมืดในยามราตรี แสงไฟ สีส้มหลอกล่อแมลงเข้ามาตอม วรรณษาไม่ซีดให้ไฟดับ ก่อนจะหยิบ ตะเกียงแล้วเดินไปยังโรงครัว

“หยั่งมาเมินแต่เมินว่าอีวรรณฯ ขะใจยกกล่องข้าวตวยมาเน้อ” ผู้หญิง ที่รออยู่บ่นพ้อเป็นพิธี เพราะเด็กสาวที่ตัวเองใช้ให้ไปหยิบตะเกียงอีกดวง มาช้ากว่าที่คิด

วันนี้ที่บ้านเธอมีแขกของสามีมารับประทานข้าวมื้อเย็นด้วย ภรรยา จึงต้องทำอาหารมือน้อย่างสุดฝีมือ

ดีที่ยังอยู่ในช่วงงานบุญปอยหลวง หมูกับเนื้อจึงพอมีรับแขก อาหาร ในขันโตกมีทั้งลาบ แกงฮังเล และน้ำพริกอ่อง

“แล้วเอื้องคำล่อแม่” วรรณษามหาเพื่อนที่น่าจะอยู่ในครัวด้วยกัน

“มันยกน้ำดันขึ้นไปบนเสื่อก่อนแล้ว ปะ...ชะใจกำเดียวแขกของอีป้อ จะรอเมิน” คำหย่อยหรือภรรยาของอินสมเอ๋ยพร้อมยกสำรับไปกับสาวใช้ อีกคน

วรรณทำปากขมุขมิบอย่างเสียวอารมณ์ ก่อนหยิบของที่ค้ำหน้า
ส่งตามไปอย่างไม่เต็มใจนัก

เหตุการณ์กลับตาลปัตร เธอหวังว่าอินสมจะสั่งสอนชายสองคนนั้น
ให้หลาบจำ แต่ตรงกันข้ามเมื่อเจอหน้าบรรพต เขากลับดีใจแถมยังชักชวน
มากินข้าวมื้อเย็นที่บ้านเสียด้วย

เสียชื่อพ่อเลี้ยงอินสม นักเลงแห่งเมืองฝางหมด...

สุรศักดิ์ยิ้มแต่เมื่อเห็นวรรณเดินถือกล่องข้าวมา แต่เธอแยกเขี้ยว
ใส่จนเขาสะดุ้ง ก่อนจะวางของในมือแล้วหันไปมองเอื้องคำ ซึ่งนั่งยิ้มหวาน
ฟังบทสนทนาของอินสมกับบรรพตที่พูดคุยกันอย่างออกรส

“อ้าว ข้าวปลาอาหารพร้อมแล้ว เชิญๆ ทั้งหมดบรรพตและผู้กอง
สุรศักดิ์เลยนะ” อินสมยื่นกล่องข้าวอีกใบให้สองหนุ่ม

“เป็นว่าป่าวหล่อสองคนนี้เป็นตำหนวดกาเจ้า” เป็นคำน้อยที่ถามขึ้น
อินสมจึงแนะนำทั้งสองให้ทุกคนรู้จักอย่างเป็นทางการ

“และบรรพตคนนี้แหละผู้ที่ช่วยข้ากับบุญเป็งหนีรอดตายจากโจรป่า
เมื่อตะวา” เขาชื่นชมวีรกรรมของบรรพต ซึ่งก่อนหน้านี้ก็เคยเล่าให้ลูกเมีย
ฟังแล้ว

“อ้อ เป็นจะอันกา อี้ปี่ขอบคุณจ้านักเนื้อดีช่วยป้อเลี้ยง” คำน้อย
เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

เอื้องคำยกมือไหว้ขอบคุณตาม เด็กสาวปลาบปลื้มนัก ไม่นึกเลยว่า
หนุ่มหล่อที่สะกดตาคนนี้จะกลายเป็นคนที่ช่วยชีวิตบิดาของตนจาก
เหตุการณ์ถูกปล้นที่กลางทางเมื่อวาน

“ไม่เป็นไรหรอกครับ แค่พ่อเลี้ยงเมตตาเลี้ยงอาหารเย็นวันนี้ก็
เป็นเกียรติเกินพอแล้วครับ”

“ไม่ต้องเกรงใจนะผู้หมวดบรรพต มีอะไรให้ผมช่วยเหลือก็บอก
ถือเสียว่าเราเป็นพี่เป็นน้องละกัน”

“ได้เลยครับ พี่อินสม” ตำรวจหนุ่มตอบเอาใจ ทำให้เจ้าของบ้าน

หัวเราะเสียงดัง

“สู่วรรณนี่ก็ดีนะครับ เฒ่าป่านี่จะเป็นยายเป็น” คำห้อยเอ่ย เพราะสามี่เธอจะขอเรียกตัวเองเป็นพี่ชายของบรรพต

“เรียกแบบนี้ก็ดีนะครับ ดูนิกกันดี พี่อินสม พี่คำห้อย”

ยิ่งบรรพตเอ่ยก็ยิ่งทำให้บรรยากาศในการรับประทานอาหารมื้อเย็น สนุกสนานมากขึ้น แต่คงมีเพียงคนเดียวที่ยังทำหน้าที่บอญญไม่รับ จนเจ้าของเรือนสังเกตเห็นอาการของเธอ

“อ้าวรรณ มึงเป็นอะหยัง แบ่งหนังอหยังป้าก อ้อ ญยังบ่ได้คิดบญชี กับมึงเตื่อเนื้อ เรื่องที่มึงกุข่าวว่ายายตำหนวดสองคนเป็นหุยกันลู่” อินสม หันมาถามความจริงจากเพื่อนลูกสาว

วรรณหาหน้าซีด เวลานั้นคนที่ผัดเต็มประตูก็คือเธอ “ข้าเจ้าบ่ได้ตั้งใจ เนื้ออ้อป้อ ข้าเจ้าแค่บ่อยากให้อบ่าวแปลกหน้ามายุ่งกับเอื้องคำ” เธอแก้ตัว เสียงสั้น เพราะพ่อเลี้ยงอินสมกับแม่เลี้ยงคำห้อยยังเป็นคนที่ทนเคารพ ที่สุด

“แม่นแล้วเจ้าป้อ วรรณแค่บ่อยากให้อข้าเจ้าไปยุ่งกับป้อจาย” เอื้องคำ เอ่ยเพราะรู้เจตจำนงของเพื่อนตัวเอง

“วรรณคงกลัวว่าพวกเราจะมาไม่ดี เลยใจร้อน” บรรพตเอ่ยอย่าง นอบน้อม ยิ่งทำให้พ่อเลี้ยงอินสมเอ็นดู

“ได้ยินแบบนี้ผมก็ดีใจนะที่น้องหมวดกับผู้กองไม่ได้ถือสาหาความ มัน อ้าวรรณรออะหยังแหม ขอโทษคุณทั้งสองคนแหละ”

คำลั้งนั้นมีหรือที่เด็กสาวจะขัดขึ้นได้

“ฉันขอโทษผู้หมวดและผู้กองด้วยนะคะ” เธอยกมือไหว้

นายตำรวจทั้งสองให้อภัย บรรยากาศบนเรือนจึงอบอวลไปด้วย มิตรภาพใหม่ของตำรวจหนุ่มกับพ่อเลี้ยงที่มีหนี้ชีวิตกัน มีเพียงวรรณ เท่านั้นที่ยังไม่หลงไหลได้ปลื้มตำรวจรูปหล่อไปกับคนอื่นๆ

แขกกลับไปแล้ว วรรณใช้ผ้าแห้งเช็ดมือหลังจากล้างถ้วยชามเสร็จ ระหว่างนั้นเธอก็ถามคำหนึ่งว่ามืออะไรให้รับใช้อีกหรือไม่

เมื่อได้รับคำตอบว่าไม่มีแถมยังถูกไล่ให้กลับบ้านของตัวเองได้แล้ว วรรณจึงเดินลงจากเรือนไม้สักหลังใหญ่ของพ่อเลี้ยงอินสม ขณะกำลังจะออกประตูเล็กข้างรั้วไปยังกระท่อมหลังน้อยของเธอกับยาย สายตาก็สะดุดกับร่างบางที่นั่งชมดวงจันทร์บนแคร่ไม้ไผ่ต้นลำไยเสียก่อน

“เอื้องคำ ยังบ่หลับนอนเตื่อกา มานั่งตากลมอะหยั่งนี้ กาเดียว จะเป็นหวัดน้อ” เธอถามเพื่อนรัก

“กาเฮายังบ่กะหลับเตื่อ” เอื้องคำตอบโดยที่ไม่ได้หันมามองหน้า คนถาม ยิ่งทำให้วรรณสงสัยมากขึ้น

เธอทั้งตัวลงนั่งข้างๆ เพื่อน และเห็นว่าลูกสาวเจ้าของบ้านกำลังอมยิ้มอย่างมีความสุข

“เป็นอะหยั่ง มานั่งยิ้มคนเดียว”

เสียงทักของวรรณทำให้เอื้องคำขำใจไม่น้อย

“จะไปหลับก็ไปหลับแหละ กาเดียวอุ้ยหนาวจะเป็นหวัดนา” เพื่อนคนสวยตัดบทเพื่อให้วรรณสนใจยายหนาวที่นอนอยู่ในกระท่อมหลังน้อยคนเดียว

“บ่ต้องห่วง เฮาเอาข้าวแดงไปส่งตะกี้ อุ้ยหนาวอาบน้ำจะเข้านอนแล้ว” วรรณตอบ ก่อนจะแหงนมองเดือนบนฟ้ากับเพื่อน

คงเป็นครั้งที่รื้อยแล้วกระมังที่เธอกับเอื้องคำออกมานั่งรับลม ชมจันทร์เช่นนี้ ซึ่งแต่ละครั้งมักมีเรื่องราวให้พูดคุยกันไม่มีเบื่อ ทว่าเหตุใดวันนี้เพื่อนสนิทคนนี้ก็กลับไม่ชวนคุยเรื่องอะไรเลย ทั้งๆ ที่ทั้งสองเพิ่งผ่านการเป็นช่างฟ้อนมาทั้งวัน

“เอ่อ...เป็นจะไดพ่องเอื้อง วันนี้อึดก่อ” วรรณชวนคุย แต่คนข้างๆ กลับถอนหายใจ

“บ่อดลอ ม่วนดี” เอื้องคำตอบ

“จะว่าไป คงจะดีแต่แรกเนื้อที่เฮาสองคนได้เป็นช่างฟ้อน แม้ว่าแม่ครูบัวซอนจะชมว่าเฮาฟ้อนงาม และหื้ออยู่เป็นคู่หน้า แต่เฮาว่าถ้ามีงานปอยแพมจะขอไปช่วยงานอื่นดีกว่า” วรรณบ่นเพราะรู้ว่าตัวเองคงไม่ถนัดงานฟ้อนรำ แม้ว่าครูสอนฟ้อนจะเห็นว่าเธอทำได้ดี

“นานทีปีหน ช่วยบ้านช่วยจोगไปเต๊อะ งานปอยกั้ใช้ว่าจะมีทุกปี” เอื้องคำบอก ก่อนจะเจียบไปนาน จากนั้นลูกสาวเจ้าของบ้านก็ถามต่อ “วรรณ สู้ว่าอายบรรพตเป็นอุ้ม่วนก่อ”

คนถูกถามเลิกคิ้วด้วยความสงสัย ไม่นึกว่าจู่ๆ เอื้องคำจะถามแบบนี้

“กั้เหมือนคนกรุงเทพฯ น่ะกะ” เธอตอบแค่นั้นพร้อมมองหน้า เอื้องคำอย่างจับผิด “อย่าบอกนะเอื้อง ว่าสุเบ็งใจเฮาเสียแล้ว ระวังเนื้อ...” วรรณเอ่ยตรงๆ ตามนิสัย ทำให้คู่สนทนารีบโบกมือปิด

“ว่าไปเรื่อย เรายังบ่ได้กั้ดอะหยั้ เฮาเพียงแต่บ่เคยไ้ยีนคนไทยอุ้เคยไ้ยีนแต่ในหนึ่ง พอมาเจอผู้หมวดคนนี้ก็เลยคิดว่าเขาเหมือนพระเอกหนึ่ง”

เอื้องคำชมว่าบรรพตพูดเพราะเหมือนพระเอกหนึ่งที่ตนเคยชมเมื่อครั้งตามบิดาไปเที่ยวในเวียงเชียงใหม่ แถมดูเหมือนเขาจะเป็นพระเอกตัวจริงที่ได้ช่วยเหลือบิดาของเธออีกด้วย

“ในหนึ่งมันกั้บอกรบ่แม่นกะ บ้อจายเมืองไ้ชอบมาหลอกสาวเหนืออย่าไ้คิดฮักเมาเขาเชียว เฮากับเขาอยู่คนละโลก ข้าว่าสุบะควรจะเห็นใจอายบุญเบ้งมากกว่า”

เอื้องคำชักสีหน้าทันที “อายบุญเบ้งมาเกี้ยวอะหยั้ตวย เฮากั้ล้งอุ้ถึงเรื่องพระเอกหนึ่ง”

วรรณเจียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยต่อ “เอื้องคำ เฮาบ่อยากหื้อสุไปยุ่งกับตำหนวดสองคนนั้นนา”

“วรรณ นี่มันยุคสมัยไหนแล้ว ไผคงบ่วอกเหมือนฮ้อยตรีพร้อมแพมแล้วกั้ สุก่ฟ่อหนึ่งแล้วเามาไ้ไ้ไปเรื่อย แถมอย่างกั้หันอยู่ล่อว่าไ้เป็น

บุญคุณกับป้อเฮา เฮากต้งดีกับเป็นกะ”

“มันกะแม่น...แต่บุญคุณส่วนบุญคุณ...” วรรณพยายามจะเถียงต่อ แต่เอื้องคำกลับตัดบท

“วรรณ ถ้าป้อไค่หลับกันั้นคนเดียวเตอะเน้อ เอื้องว่าเอื้องไปนอนดีกว่า” ลูกสาวเจ้าของบ้านเดินขึ้นบันไดไป ปล่อยให้วรรณมองตามตาปริบๆ

แม้อยากจะคุยกับเอื้องคำต่อ แต่เธอก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปเข้าชี้เพื่อนคนนี้นัก

แสงจันทร์ดวงงามส่องกระพริบร่างของผู้หญิงที่นั่งเหงาอยู่ใต้ต้นลำไย เพียงลำพัง ต่อให้เป็นฤดูไหนความหนาวเหน็บก็เกาะกินใจอยู่ทุกเวลา แต่บางครั้งเงาของเรือนไม้สักหลังใหญ่ตรงหน้าก็ช่วยบดบังสายลมหนาวหรือความร้อนฉาจากดวงตะวัน เพราะบาร์มีของพ่อเลี้ยงอินสมทำให้ลูกกำพ้ออย่างเธอพอมีชีวิตที่ดีขึ้นบ้าง

อินสมเป็นเศรษฐีใหญ่ในอำเภอฝาง ไม่มีใครไม่รู้จักเขา ด้วยนิสัยนักเลง กล้าได้กล้าเสีย รักพวกพ้อง จึงมีแต่คนเคารพรักเขา

เขาเป็นเจ้าของปางไม้หลายแห่ง ดูแลคนงานอีกมากมาย แถมยังมีครอบครัวที่น่ารักคอยอยู่เคียงข้าง ส่วนวรรณกับยายนวลเป็นเพียงเพื่อนบ้านที่อินสมช่วยเหลือมาตลอด

ตั้งแต่จำความได้ เธอก็เรียกอินสมกับคำหน้อยว่าพ่อและแม่มาตลอด ยายนวลเล่าให้ฟังว่า พ่อแม่ของเธอหายไปในปีสามวันสามคืน จนกระทั่งอินสมสั่งคนงานในปางไม้ไปตามหา จึงพบว่าพวกท่านนอนเป็นศพเหลือเพียงเศษผ้าและโครงกระดูก คงจะถูกสัตว์ป่าทำร้าย

อาจเพราะยังเล็กเกินไป วรรณจึงจำไม่ได้ว่าเธอเสียใจหรือไม่ แต่ที่แน่ๆ เธอต้องเติบโตมาอย่างยากลำบากเพราะมียายเลี้ยงดูเพียงคนเดียว

ยังดีที่อินสมกับคำหน้อยเมตตาให้ยายนวลมาทำความสะอาดเรือนไม้หลังใหญ่ วรรณจึงเข้ามาเป็นเด็กในครอบครัวของพวกเขาอีกคน ในฐานะเพื่อนเล่นของเอื้องคำ

สองสาวเป็นดั่งพี่น้องที่เติบโตมาด้วยกัน ยายนวลเองก็สั่งสอนไม่ให้หลานสาวคิดปิ่นเกลียวชุดนทียบเอื้องคำ วรรณจึงรู้ตัวว่าเธอเป็นเหมือนคนรับใช้ที่ต้องคอยดูแลเอื้องคำตลอดเวลา

ตั้งแต่เข้าพรรษาปีนี้ ยายนวลลืมหมอนนอนเสีย ลูกเดินไปไหนไม่ค่อยสะดวก คำหน้อยจึงให้พักอยู่ที่บ้านและให้คนอื่นมารับหน้าที่แทน กระนั้นก็ยังให้เงินวรรณกับยายนวลเหมือนเดิม วรรณจึงคิดว่าเธอเป็นหนี้บุญคุณครอบครัวของอินสมอย่างมาก

ทุกครั้งหากมีงานอะไรที่เธอพอจะทำได้ อีวรรณคนที่ไม่เคยเกี่ยงจะคอยดูแลเอื้องคำและทุกอย่างในบ้านพ่อเลี้ยงอินสมให้ดี ดังควายที่จงรักภักดีต่อเจ้าของ

“วรรณ ดึกแล้วปิ๊กบ้านต๊อกา”

เสียงทุ้มดังขึ้น ทำให้วรรณหลุดจากภวังค์และหันไปมอง เธอเห็นบุญเบ้งมานั่งข้างๆ เขาเป็นลูกน้องคนสนิทของอินสม อายุอานามตอนนี้ก็เข้ายี่สิบห้าปี

“ดูทำป้อเลี้ยงจะใจดีกับตำรวจสองคนนั้นขนาด” เธอเปรย

ชายหนุ่มหัวเราะ “ก็เป็นเป็นคนช่วยชีวิตป้อเลี้ยงกับอ้ายไว้ ก็ต้องยินดีเป็นธรรมดา”

“แต่ข้าบชอบเต้าใดเลยอ้ายบุญเบ้ง ดูหน้าตาสองคนนั้นเหมือนเป็นคนอกหัก แถมบป้อ ยังมาเล่นหูเล่นตากับเอื้องคำตาย”

บุญเบ้งเงิบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะหันมาสบตาสาวน้อย “เขาก็เล่นหูเล่นตากับตัวตวยบ่แม่นการรรณา”

คำพูดนั้นทำให้แก่นวลร้อนผ่าว ภาพที่เธอถูกนายตำรวจเกี้ยวนั้นอยู่ในสายตาของบุญเบ้งตลอดเวลาหรือ

“คือ...ข้าบได้สนใจ” เธอรีบอปิดเพราะเกรงว่าเขาจะเข้าใจผิด “แต่ที่บ่ชอบคือ เขาคงคิดจะจีบเอื้องคำแน่ๆ ป้อจายกรุงเทพฯ ซี้จู้ป้อจะตาย ถ้าหากเอื้องคำได้เขาเป็นผัว มีหวังได้กินน้ำตาแตนข้าว หยั่งอ้อ สู้หื้อเอื้องคำ

มาเป็นแฟนอายุนูญเบ๊ยังจะดีกว่า” วรรณพุดตามที่ใจคิด เพราะคนหนึ่งเป็นเพื่อนรัก อีกคนก็เป็นพี่ชายที่เคารพ

บุญเบ๊เงยหน้ามองดวงเดือนที่ยามนี้กำลังลอยเลื่อนเข้ากลีบเมฆ คงเป็นดั่งวาสนาของตัวเอง ซึ่งแม้ใครๆ จะรู้ว่าเขามีจิตเสน่หาต่อลูกสาวเจ้านาย แต่ก็คงไม่มีโอกาสได้ไขว่คว้าของที่อยู่สูง

“ว่าไปเรื่อยวรรณฯ เห็นอยู่ว่าข้าเป็นแค่ลูกน้องของบ๊อเลี้ยง”

“แต่นาย อ้าย ข้าบยอมท้อเอ็งคำไปเป็นแฟนคนอื่นตั้นสิยบ่ดีแน่ๆ”

บุญเบ๊เหลียวมองเธอพร้อมส่งยิ้มให้ “นี่สู้ขางข้า หรือว่าขางเอ็งคำกันแน่”

วรรณพุดไม่ออก ได้แต่เบือนหน้าหนี เธอแค่อยากให้คนที่ตนรักทั้งคู่ได้สมหวังกัน

“จะได้อูเฮสองคนบ่ตีฟ่งละอ้ายไปเอาผัวก่อนน้อ” เขาเอ่ยติดตลก

เด็กสาวหัวเราะ “ข้าไปนอนดีกว่า วันนี้อัดมาทั้งวันละ” เธอรีบเดินจากมา ปล่อยให้ชายหนุ่มมองตามพร้อมกับครุ่นคิดอะไรในใจอีกมากมาย

บรรยากาศในตลาดยามเช้าแสนคึกคัก วรรณฯ เดินเลือกซื้อของอย่างชำนาญเพราะถือเป็นหน้าที่ประจำอยู่แล้ว เช้านี้คำหน้อยจะทำควักไก่เพื่อใส่บาตรพระ เธอจึงเลือกซื้อไก่ไปสองตัว ส่วนผักต่างๆ ก็ให้ป้าแก้วและคนอื่นช่วยกันเก็บแถวๆ บ้าน

“วันนี้มาคนเดียวกา” แม่คำร่างท้วมถาม เพราะปกติจะเห็นเด็กสาวมากับปลุกพ่อเลี้ยงอินสม

“เจ้า มาซื้อไก่กับของอื่นๆ น้อยเดียวบะดาเย” วรรณฯ ตอบตามตรง แต่คนตรงหน้ากลับเหลียวซ้ายแลขวาแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้ อาการแบบนี้คงมีเรื่องอยากจะพูดต่อ

“บะเดียวเอ็งคำมันมีแฟนแล้วกา”

คำถามนั้นทำวรรณฯ หัวใจหล่นวูบ “บ่มีเต๋อลอเจ้า ป้าบ๊วไปเอาตีไหน

มาอู้”

“ก็เป็นเล่ากันตึงกาด ว่าบะเดี้ยวนี้ลูกสาวป้อเลี้ยงอินสมเป็นแฟนกับ นายตำรวจใหม่” แม่คำกริดไม้กริดมือ

“บ่แม่นลอเจ้า อันนั้นเป็นเป็นคนู้จักกับป้อเลี้ยง” วรรณพยายาม แก่ต่าง

“บะต้องมาจู๋เลยวรรณ ตะวาบ้ายยังหันเอื้องคำกับตำรวจรูปหล่อ คนนั้นไปกินข้าวซอยตวยกันอยู่ ถามว่าไปไหนมา เขายังบอกว่าไปแ่ว วัดพระบาทอุดมมาตวยกัน”

วรรณพุดไม่ออก ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ ก่อนจะขอดตัว เด็กสาวปั่น จักรยานกลับบ้านด้วยอาการใจสั่นระรัว เกิดคำถามมากมายขึ้นในหัว

ผ่านมาได้เกือบเดือนแล้วที่นายตำรวจคนนั้นเข้ามาข้องเกี่ยวกับ ครอบครัวป้อเลี้ยงอินสม และเจ้าของบ้านก็ให้ความเมตตาเขาเป็นกรณี พิเศษ ถึงขั้นเข้าออกบ้านได้เป็นว่าเล่น และแม้บางครั้งจะมีสุรศักดิ์ติดสอย- ห้อยตามมาบ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นผู้หมวดใหม่คนหนึ่งที่นั่งยิ้มแต่อยู่บนเรือน คุกรู้ว่าคิดจะมาจีบเอื้องคำเป็นแน่ ช่างหน้าด้านจริงๆ

ยิ่งคิดยิ่งโมโห วรรณจึงปั่นจักรยานด้วยความรุนแรงจนโซ่หลุด...

“อะหยังล้าเหลือบะ” เธอสบถ ก่อนจะหยิบของที่ซื้อมาไว้กับตัวแล้ว ถีบพาหนะของตัวเองลงข้างทาง “ฮึ!”

เมื่ออะไรไม่เป็นใจ เด็กสาวเดินกลับก็ได้...

ขณะกำลังตั้งหน้าตั้งตาเด็ดผักเพื่อใช้ประกอบอาหาร เสียงอะไร บางอย่างหล่นลงพื้นก็ทำให้เอื้องคำสะดุ้งโหยง

“สะดุ้งหมด ยะหยังกำไ้ใจ้งลงบั้นแสงขนาดนั้นนะ” เด็กสาวถาม พร้อมกับเอามือลูบหน้าอกตัวเอง และเมื่อไม่มีคำตอบจากวรรณ เอื้องคำ จึงแหงนหน้ามองด้วยความสงสัย เห็นคนที่เพิ่งกลับมาจากตลาดมองเธอ ตาเขียว “เป้นอะหยัง ผ่อหน้าเหมือนมาซาะกินจิ้นคน”

วรรณาทำหน้าตาเหมือนอยากกินเลือดกินเนื้อคน เพื่อนที่นั่งอยู่จึงเอ่ยถาม

“แม่คำดีกัดแล้วว่าสู้กับหมวดบรรพตเป็นแฟนกัน”

เอื้องคำมีท่าที่ตื่นตระหนก แต่เธอก็ยังปรับสีหน้าได้เป็นปกติ “ว่าไปเรื่อย เอื้องกับหมวดเป็นยังบ่ได้เป็นอะหยังกัน” เธอหันมาสนใจผักในถาดต่อ

“แล้วสุเขาลักไปแฉ้วตวยกันไฉ่จะไฉ่ เป็นหันกันตึงบ้านตึงเมือง แล้วทำไมบ่บอกเฮา” วรรณापูดเสียงดัง จนเอื้องคำถอนหายใจ

“วรรณา เฮาจะไปไหนต้องบอกสุตลอดเวลายตวยกา หมวดเป็นมาอยู่ใหม่ เอื้องก่แค่พาเป็นไปแนะนำสถานที่หื้อเป็นฮู้จัก”

“แต่ไปกันสองคนเนี่ยนา”

“วรรณาจะไปดีลิมเนื่อว่าตัวเป็นแค่เพื่อน บ่ได้เป็นป้อหรือแม่ของเอื้อง” เอื้องคำเอ่ยเพียงแค่นั้น ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากโรงครัวไป ทิ้งให้วรรณาหน้าชา

เจ็บยิ่งกว่าโดนเพื่อนสนิทตบหน้าอย่างแรง...

ป่าแก้วเดินเข้ามา ก่อนจะหยิบไต้แล้วหันไปคุยกับคนที่ยืนนิ่ง

“กูฮู้ว่ามึงเป็นห่วงเอื้องคำ แต่เวลานี้กูว่าอะหยังก่ห้ามเป็นบ่ได้แล้ว อีวรรณา ป้อเลี้ยงเป็นฮักและเอ็นดูคุณบรรพตขนาด วันนี้ก่ชวนกันเข้าปางไม้ตีเจียงดาว และตีไต้ไปไหนต่อไหนกับคุณเอื้องคำได้ เพราะป้อเลี้ยงเป็นอนุญาต”

คำบอกเล่าของหญิงสูงวัยยังทำให้ในใจของวรรณาร้อนรุ่ม “ยะหยังป้อเลี้ยงถึงไฉ่ใจเขาได้ขนาดนี้”

“ใจเป็นใจเฮาน่าก่าอีวรรณา แล้วมึงก่ดูคุณบรรพตรูปก่งาม ฮู้จา ก่ม่วน หน้าดีการงานกดี แถมยังเคยช่วยชีวิตป้อเลี้ยงแหม ไผเป็นป้อเลี้ยง ก่คงจะเยยะหยังอีเหมือนกัน”

วรรณาได้แต่นั่งเงียบ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ ป่าแก้วเพื่อเด็ดผักต่อจาก

เอื้องคำ

“เฮาเป็นแค่คนในเฮือนเป็นอ้าวรณา จะไปอวดหลวงสอนเป็น เรื่อง
หยิ่งอู้หนักไป คนที่เสียก็คือตัวเก่าเฮานะ” หญิงสูงวัยสับเนื้อไก่เป็นชิ้นๆ ซึ่ง
คงไม่ต่างอะไรกับหัวใจของเด็กสาวในเวลา

เอื้องคำเดินมาสู่ดอากาศข้างนอก พยายามปรับอารมณ์ไม่ให้บูดบึ้ง
จากความน่ารำคาญของเพื่อนสนิท

วรรณานวนายกับชีวิตของเธอเกินไปแล้ว อันที่จริงเธอกับบรรพตก็
เชื่อว่าทำอะไรเกินงามเสียหน่อย แต่ความรู้สึกในใจนี่สิที่เธอปฏิเสธไม่ได้
ผู้หมวดรูปหล่อราวกับร้อยตรีพร้อมเดินไปที่ไหนก็มีแต่คนเหลียว
หลัง ส่วนเธอหรือ...เอื้องคำ ลูกสาวพ่อเลี้ยงอินสม งดงามปานดอกเอื้อง
สามปอย แถมยังมีคาราวกับทองคำ

สุรศักดิ์บอกว่าเธอกับบรรพตสมกันอย่างกับกิ่งทองใบหยก พ่อกับ
แม่เธอเองยังไม่คิดจะขัด มีแต่วรรณานั่นที่มองโลกแสนโหดร้าย

“เอื้อง มายืนทำอะไรตรงนี้”

เด็กสาวหันไปตามเสียงทัก พลันก็ใจสั่นเพราะเขาคือคนที่กำลังวิ่งวน
อยู่ในใจเธอนั่นเอง

“ออกมาสู่ดอากาศอะ” เธอตอบ

บรรพตหรีตาสั่งเกตสีหน้าของเธอ “แต่ดูเหมือนคุณอารมณ์ไม่ดีนะ”
เขาเอ่ยอย่างรู้ทัน

เอื้องคำแหม่ปาก ก่อนจะส่งยิ้มให้ “ไม่มีอะไรหรอกอะ ทะเลาะกับ
วรรณาเล็กน้อย”

“คงเป็นเรื่องของผมละสิทำ”

“ข้างมันเถอะอะ วรรณาเธอเป็นคนแบบนั้นแหละ คุณอย่าไปใส่ใจ
เลย” เธอเอ่ยพร้อมกับเดินไปใกล้ๆ เขา

วันนี้นายตำรวจแต่งตัวด้วยชุดทะมัดทะแมงนั่นคือเสื้อเชิ้ตแขนยาว

แถมยังสวมหมวกความบอยปึกกว้างอีกด้วย

“ผมหล่อไหม” เขายิ้มจนเห็นฟันขาว ทำเอาเด็กสาวหน้าแดงระเรื่อ และหลบตาหวานคู่ นั้น

“ระวังตัวด้วยนะคะ” เธอรู้มาก่อนแล้วว่าวันนี้อินสมจะพาเขาไปเที่ยวป่างไม้

“ความจริงผมไม่อยากไปเท่าไรหรอกนะ ผมอยากให้คุณพาเที่ยวมากกว่า” เขายังมองหน้าเธออยู่อย่างนั้น

“สมแล้วกับที่เขาว่าคนกรุงเทพฯ ปากหวาน”

“คุณยังไม่ได้ชิมเสียหน่อย จะรู้ได้ไง” เขาต่อปาก ทำเอาเด็กสาวค้อน

“ทะเล่ิ่ง ใครจะไปอยากชิม”

“เดี๋ยวผมกลับมา คุณอาจจะอยากชิม”

“คนผีบ้า”

เสียงเรียกจากใต้ถุนบ้านทำให้บทสนทนายุติลง บุญเบ้งเรียกให้ชายหนุ่มไปขึ้นรถได้แล้วเพราะต้องเดินทางไกล บรรพตเอ่ยลาก่อนจะเดินจากไป เอื่องคำยิ้มแล้วมองตามหลังชายหนุ่ม เมื่อได้สบตากับบุญเบ้งก็เสมองไปทางอื่นเสีย ลูกน้องของบิดาเธอเห็นเช่นนั้นก็ถอนหายใจแล้วเดินจากไปอีกคน

วันนั้นอินสมกับบรรพตกลับถึงบ้านก็เกือบสี่ทุ่ม เจ้าของบ้านชื่นชมใหญ่ว่านายตำรวจชำนาญในการเดินป่า แถมยังยิงแก๊งกลับมาเป็นอาหารมือเย็นได้อีก

อินสมเปิดสุราชั้นดีที่เคยซื้อมาจากตัวเมืองเชียงใหม่แล้วนั่งดื่มกับบรรพตอย่างสบายอารมณ์

“ตั้งแต่ได้เจอกัน ผมเองก็เหมือนจะมีแต่เรื่องโชคดียื่นมาเรื่อยๆ”

อินสมเอ่ยหลังจากกระดกสุราลงคอ

“มีเรื่องอะไรหรือครับพ่อเลี้ยง”

“ก็เกี่ยวกับที่ดินนั่นแหละ ตอนนั้นผมกว้านซื้อที่ดินแถบลุ่มน้ำฝางได้แล้ว หลังจากต่อมาหน” อินสมเอ่ยเคล้าเสียงหัวเราะ ดีใจเมื่อธุรกิจต่างๆ ที่เคยคิดจะขยายกิจการเริ่มไปได้ดี ไม่ติดขัด

“แบบนี้ใครได้เป็นลูกเขยพ่อเลี้ยงนี้สบายไปทั้งชาติแน่” บรรพตเอ่ยติดตลก แต่คนฟังกลับนิ่งเงียบ ชายหนุ่มจึงตกใจเพราะเกรงว่าการปล่อยมุทะนัสนั้นอาจทำให้เจ้าของบ้านไม่พอใจ “ผมขอโทษครับพ่อเลี้ยง ผมไม่ได้ตั้งใจลามปามนะครับ”

อินสมยังเงียบ ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมา “ฮ่าๆ มันก็จริงของหมวดนะ ใครได้เป็นลูกเขยผมนี่โคตรสบายเลย” เขายังอารมณ์ดีและรินสุราลงแก้วอีกครั้ง

บรรพตแอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ว่าแต่ผู้หมวดไม่สนใจจะมาเป็นลูกเขยของผมเหรอ”

เมื่อครุ่นรำลึกใจแล้ว คำถามต่อมายิ่งทำให้ตกใจใหญ่ แม้เท่าที่เขาจะสนใจเอื้องคำชัดเจน แต่พอเจอคำถามตรงๆ จากบิดาของเธอ บรรพตก็พูดอะไรไม่ออก

“เฮ้ย ว่าไงละ ผมก็เห็นอยู่นานว่าผู้หมวดแอบมองลูกสาวผมอยู่เหมือนกัน”

“อะ...ครับ”

“แต่บอกไว้ก่อนนะ ผมนะคนจริง คิดจะรักเอื้องคำก็ต้องมาขอและแต่งงานเป็นเรื่องเป็นราว คนแถวนี้โดนคนกรุงเทพฯ หลอกกันเยอะ ว่าแต่ผู้หมวดยังไม่มียูกเมียนะ”

“ยังครับพ่อเลี้ยง ผมยังโสด”

“ดีแล้วละ ค่อยๆ ดูกันไป เอื้องคำมันยังเด็กอยู่ ซึ่งหากมันชอบหมวดขึ้นมาก็จริง ผมก็คงห้ามไม่ได้หรอก เพราะดูท่าแล้วผมไม่มีเหตุผลใดเลยที่จะปฏิเสธผู้หมวดได้”

“ครับ”

“แต่ยังไม่เอื้องคำมันก็ได้แก่นัก หากได้เป็นคนรักกันจริงๆ ก็ช่วยอบรมสั่งสอนเอื้องคำด้วยนะ หากผมเป็นอะไรไป” อินสมเอ่ยพร้อมกระดกสุราจนหมดแก้ว

“พูดอะไรแบบนั้นครับพ่อเลี้ยง”

“ผมก็พูดไปอย่างนั้นแหละ ต้องอยู่ดูงานแต่งของลูกสาวก่อนสิ”
อินสมหัวเราะก้องเรือน

บรรพตยิมแก่เขิน อะไรจะโชคดีขนาดนี้ มาเป็นตำรวจที่นี้ได้ไม่นานก็เจอนักเลงที่ร่ำรวยแถมยังพร้อมประเคนลูกสาวคนสวยให้เป็นเมีย งานนี้ถ้าเป็นไปตามที่คิด เขาคงเป็นยิ่งกว่าหนูตักถังข้าวสาร

ทันใดนั้นชายหนุ่มก็เห็นร่างหนึ่งยืนแอบฟังบทสนทนาของเขากับอินสมอยู่ที่ทางเดินไปโรงครัว เขาหันไปมอง ก่อนที่เงานั้นจะหายไป

เอื้องคำนั่นเอง เธอคงได้ยินแล้วว่าบิดาไม่รังเกียจตัวเขาลักนัด